

PĘTKO (1) *sb n*

o prawdopodobnie jasne (tak w -o).

[sg A pętko.] ◊ pl A pętka.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde także XVII w. (z Cn).

Dem. od „pęto”; *parvum vinculum* Cn: Dawfzy pętká ná nogi [złodziejowi] mocno przyfzychtować *RejZwierc* 248; [Tákby ich [pogan] mógł wygubić/ zburzyć/ wybić pędko/ A drudzyby nošili v nas zázždy pętko. *WerPobudka* C3v (Linde)].

KWysz